

[Socialministeren.]

art, f. eks. har børnelammelsesforeningen planer om at oprette et træningsværksted i forbindelse med instituttet på Tuborgvej, og det skal finansieres ved hjælp af den indsamling, der for tiden foretages; også Samfundet og Hjemmet for Vanføre arbejder med planer om træningsværksteder, og vi har jo også arbejdsskolen på Bäckersvej. Nye institutioner vil betyde et stort fremskridt, men det bør jo heller ikke glemmes — hvad jeg også forstod var det ærede medlems opfattelse — at man her i landet har noget at indhente, når talen er om invalidernes erhvervsproblemer. Vi har derfor indenfor regeringen i høj grad vor opmærksomhed henvendt på spørgsmålet.

Jeg er klar over, at det er en forudsætning for at nå frem til en løsning af problemerne, at alle de myndigheder og organisationer, der har med disse at gøre, derunder også de faglige organisationer, arbejder snævert sammen. Jeg har derfor under overvejelse at nedsætte et stående udvalg med repræsentanter for de forskellige myndigheder og organisationer, der har med sagen at gøre, på samme måde som i en række andre lande, hvor man allerede har sat effektivt ind på en løsning af invalidernes problemer. Jeg kan sige til det ærede medlem, at dette udvalg ikke skal være en ny kommission, men være rådgiver for administrationen i det daglige arbejde.

Spørgsmålet om at gennemføre en særlig lov for invalider — som det ærede medlem også har været inde på — har jeg endnu ikke taget stilling til; men jeg tror, man skal gå forsigtigt frem her og have for øje, at en særlig lov for invalider vel kan være påkrævet med hensyn til de erhvervs-mæssige foranstaltninger, hvorimod den kontante invaliderente sikkert stadig bør indgå i lovgivningen om aldersrente eller folkepensionering — men også denne sag er jeg villig til at se fordomsfrit på.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var i sit indlæg forleden dag inde på de enlige møders problemer. Det ærede medlem anmodede bl. a. mig om at tage den betænkning, som fornylig er afgivet af kvindeorganisationerne om de enlige mødre, op til overvejelse. Jeg vil hertil gerne svare,

at jeg er helt klar over, at de enlige mødre er en gruppe, der har ganske særlige vanskeligheder. Ministeriet har da også — som det ærede medlem nævnte — sammen med Københavns kommune ydet støtte til den undersøgelse, som kvindeorganisationerne har gennemført.

Der gøres jo allerede en hel del fra det offentliges side for de enligstillede forsørgere, f. eks. i form af udbetaling af underholdsbidrag, gennem Mødrehjælpen og børneinstitutionerne; jeg er imidlertid klar over, at det på forskellige områder er ønskeligt, at der gennemføres en forbedring og en udbygning af lovgivningen til fordel for de enlige mødre og deres børn. Vi er derfor i gang med at gennemgå kommissionens forslag indenfor socialministeriets områder, og jeg skal derefter tage forslagene op til villig overvejelse.

Det ærede medlem hr. Fuglsang har i fretdags under finanslovdebatten opfordret mig til at have min opmærksomhed henvendt på en gruppe af tidligere koncentrationslejr-fanger, som ifølge det ærede medlems udtalelser nu må føre en evig kamp for at eksistere, idet de ikke er i stand til at føre en normal tilværelse og klare sig selv.

Det ærede medlem angiver udtrykkeligt, at han ikke herved tænker på de grupper af fanger, der blev hjulpet straks efter besættelsens ophør, men på dem, hos hvem efterveerne fra lejropholdet først langt senere er slået igennem. Jeg går ud fra, at der herved sigtes til de koncentrationslejr-fanger, som efter deres hjemkomst blev anset for at lide under en nervøs svækkelse, uden at nogen organisk lidelse kunne påvises. Disse tilfælde blev oprindelig af direktoratet for ulykkesforsikringen behandlet efter de sædvanligt anvendte regler for erstatning til personer, der lider af traumatiske neuroser. De fik i almindelighed tillagt erstatning efter en invaliditetsgrad af 5—8 pct., i visse tilfælde dog 10—15 pct.

Imidlertid foretog en kreds af læger en særdeles grundig undersøgelse af et meget stort antal hjemvendte koncentrationslejr-fanger og nåede herved frem til, at de pågældende led af en på grund af sult opstået sygdom, der bl. a. bevirkede, at de ikke kunne komme til kræfter og stadig havde gener af lejropholdet. Efter at retslægerådet havde bekræftet de gennem under-